

Bruidsbloem (*Deutzia* Thunb.)

Aantrekkelijke bloemen

Als de bruidsbloem in bloei staat krijgen hommels en bijen het druk met het vergaren van de nectar. De bloemen moeten zo te zien wel erg aantrekkelijk zijn, want je ziet er altijd veel hommels en bijen op.

Veel soorten in cultuur

Bruidsbloem is een geslacht van de steenbreekachtigen (*Saxifragaceae*). Het geslacht omvat circa 60 soorten, die hun oorspronkelijke groeiplaatsen hebben liggen in streken met een gematigd klimaat van Azië en Centraal-Amerika. Daarvan zijn er wel 50 soorten, die ooit als sierplant in cultuur zijn geweest of dat nog zijn. Verder zijn er talrijke cultuurvariëteiten, waarvan vele hun ontstaan hebben liggen in de tuinen van Lemoine in Frankrijk.

Doordat er soms kleine verschillen tussen de soorten van het geslacht bestaan zijn ze moeilijk te identificeren. Bovendien vertonen de soorten nog een grote variëteit, wat het op juiste naam brengen bemoeilijkt. Daar komt nog bij dat er soorten zijn die gemakkelijk met elkaar kruisen, waardoor het veelal niet eenvoudig is om de oorsprong vast te stellen.

De verschillen tussen de soorten zijn in hoofdzaak gebaseerd op het aantal stralen van de sterharen, die op de onderzijde van de bladeren zitten.

Genoemd naar een Amsterdammer

De auteur van het geslacht, de Zweedse plantkundige C.P. Thunberg, heeft er de naam *Deutzia* aan gegeven. Hij heeft dat gedaan uit dankbaarheid aan de welgestelde Amsterdammer J. Deutz (1743-1784), die hem de middelen verschaftte om in Japan onderzoek te verrichten.

Opvallende meeldraden

De hier getekende cultivar is de *Deutzia hybrida* Lemne (x), een kruising van *D. discolor* en *D. longifolia*. De plant heeft de struikvorm en is niet wintergroen. De bladeren, die tegenover elkaar staan, hebben een getande rand en zijn op de korte steel en aan de onderzijde dicht met sterharen bezet. De bloemen ontwikkelen zich aan korte takjes, die zich het vorig jaar aan de struik hebben gevormd. De bloeiwijze is een uit trossen bestaande pluim.

De bloemen zijn tweeslachtig. Langs de bovenrand van het vruchtbeginsel staan vijf driehoekig gevormde

kelkbladen. Ook aan de onderzijde bezet met sterharen. De kroonbladen, vijf in getal, staan wijd uiteen, waardoor de bloemen voor bezoekende insecten goed in het oog vallen. De kleur is lilarose.

Opvallend aan de bloem zijn de meeldraden. Ze staan in twee kransen en vormen samen een kegelvormig kokertje, dat ongetwijfeld een bijdrage zal leveren aan de visuele oriëntatie van insecten. De meeldraden van de binnenste krans zijn korter. De helmraden zijn verbreed en aan het eind getand. De helmknop staat op een kort steeltje.

Kleine stuifmeelkorrels

De stuifmeelkorrels van deze cultivar zijn relatief klein. De plaats en het aantal van de kiemopeningen in de korrels is nogal variabel. Het getekende exemplaar heeft drie kiemopeningen die op de equator liggen. De stuifmeelkorrels worden in deze rubriek weergegeven zoals ik ze door de lichtmicroscopie zie. Ook het korreloppervlak, en wel gezien met de microscoop in de hoogste stand, waarin de korrel nog te zien is. De illustratie wil daarom nog wel eens een ander beeld geven dan wanneer de korrel wordt gezien in een iets lagere stand van de microscoop. In dit geval zal het oppervlak dan een netstructuur te zien geven.

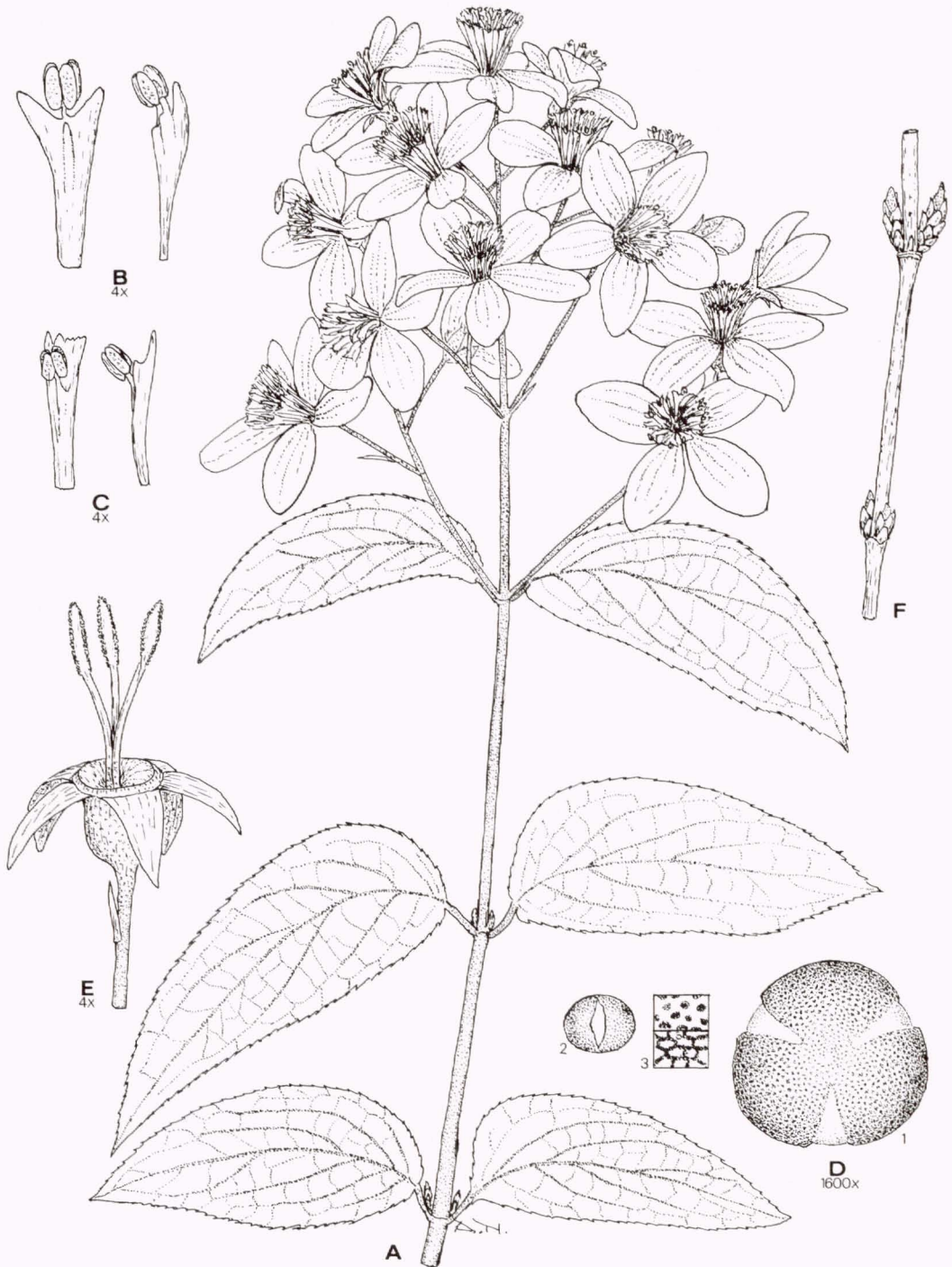
Nectar en stuifmeel

Door bijen wordt zowel stuifmeel als nectar verzameld. De stuifmeelklompjes hebben een oranje kleur. Het nectarium ligt, gemakkelijk bereikbaar voor insecten met een korte tong, op een discus rond de stampers.

Doosvrucht

De soorten van het geslacht *Deutzia* hebben een driehokkige doosvrucht, die op drie plaatsen aan de zijkant openspringt. De natuurlijke vermeerdering vindt plaats door zaad.

Bij de hier getekende cultivar blijft echter een volledige vruchtvorming achterwege.

Bruidsbloem *Deutzia hybrida* Lemne (x)

A tak met bladeren en bloeiwijze; B lange meeldraad; C korte meeldraad; D stuifmeelkorrel: 1 polair, 2 equatoriaal, 3 korreloppervlak; E stampers; F winterknoppen.